

[N. Neergaard.]

Tale om, særlig de frie Bevillinger, ikke kan forlanges udført af Finansudvalget. Det har man ogsaa tidligere i vor parlamentariske Praksis anerkendt. Jeg var saaledes Medlem af den Kommission, den saakaldte Sparekommission, der blev nedsat i 1910, da vi netop overgav et Arbejde af den Art til denne særlige Kommission. Jeg anerkender, at den højtærede Finansminister har gjort et ikke uvæsentligt Skridt med Hensyn til Besparelser paa Finansloven og ogsaa med Hensyn til Besparelser paa de frie Bevillinger. Men, som jeg udtalte ved Finanslovens første Behandling, er det gjort paa en ret mekanisk Maade. Man har ikke taget de frie Bevillinger op til en dyberegaaende Undersøgelse, men har over en Bank afkortet dem med 10 pCt. Jeg tror nu ikke, at dette er nogen absolut heldig Fremgangsmaade. Der er mangfoldige af disse Bevillinger, som kunde og burde forsvinde, og andre, der burde afkortes med mere end 10 pCt., men det maatte være Genstand for en individuel Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde, en Undersøgelse, vi, som sagt, i Finansudvalget mangler Tid til at iværksætte. Det er jo heller ikke noget nyt, at der saaledes kan blive Brug for et særligt Organ til Hjælp ved Gennemførelsen af en virkelig sparsommelig Statshusholdning. Vi har i en Aarrække i Finansudvalget modtaget Betænkninger fra Lønningsraadet, tidligere fra Folketingets Lønningsudvalg, vedrørende Lønningspørgsmaal, Honorarpørgsmaal og dermed sammenhængende Emner. Der blev jo ogsaa nedsat et Udvalg for at undersøge Forfatterunderstøttelserne. Naturligvis er det ikke Meningen, at saadanne Udvalgs Resultater skal forelægges til Afstemning og Afgørelse her i Tinget, konkurrerende med Finansudvalget. Det maa enten ske paa den Maade, at saadanne Udvalgs Indstillinger benyttes af Regeringen, derefter behandles af Finansudvalget, eller at Finansudvalget selv paa Grundlag af den Undersøgelse, der har fundet Sted, finder sig foranlediget til at stille Forslag om de Nedsættelser, som det mener at kunne billige.

Der ligger altsaa i et Forslag som dette ingen Desavouering af Finansudvalget og intet Ønske om at gaa Finansudvalget i Bedene, og jeg kan som mangeaarigt Finansudvalgsmedlem sige, at vi føler os ikke i fjerneste Maade brøstholdne eller traadt for nær ved et Forslag som dette. Jeg tror tværtimod, at et saadant Udvalg vilde kunne være til meget væsentlig Nytte ved det Arbejde, Finansudvalget er sat til at gøre, og

for den højtærede Regering. Der er jo i Tidens Løb kommet en Mængde Bevillinger ind paa Finansloven, frie Bevillinger, som vi vistnok alle sammen erkender i høj Grad kan trænge til en Reduktion, ikke blot, som sagt, ved en procentvis Afkortning, men ogsaa saaledes, at adskillige af disse Bevillinger kunde enten straks bortfalde eller efterhaanden reduceres gennem et kortere Aaremaal, saaledes at de sluttelig bortfaldt.

Naturligvis bliver der at tage en Række Hensyn her, navnlig for saa vidt det gælder de frie Bevillinger, der bestaar i Tilskud til Foreninger eller Samfund, der virker i Almenhedens Tjeneste paa forskellig Maade, navnlig paa humane og paa kulturelle Omraader. Men denne dyberegaaende Undersøgelse af, hvad der kan bortfalde straks, hvad der bør være Genstand for en større Reduktion, hvad der bør være Genstand for en mindre Reduktion, og hvad der endelig maaske slet ikke egner sig for en Reduktion, den kan jeg slet ikke se er taget op fra Grunden af fra Regeringens Side; og som jeg før udviklede det, saa savner Finansudvalget Tid til selv at gøre dette omfattende Arbejde.

Jeg kan altsaa i det hele tiltræde Forslagets Hensigt og Tendens, men jeg er enig med den højtærede Finansminister — og jeg forstaar ogsaa med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne — i, at det maa overvejes noget nærmere, under hvilke Former det skal ske. Der er jo i det foreliggende Forslag i hvert Fald eet Punkt, som absolut maa ændres, og det er denne Frist, den 1. December, inden hvilket Tidspunkt Udvalgsarbejdet skulde være afsluttet. Det kan enhver se er umuligt. Der maa sættes en senere Frist, og jeg vilde personlig mene, at den 1. Februar var en mere passende Dato. Den Gang da det nærmest foregaaende Venstreministerium tog en lignende Opgave op, satte vi ogsaa Fristen for vort Arbejde til den 1. Februar.

Derved gives fornøden Tid, og derved forsinkes intet. Thi disse Besparelser kan jo dog ikke paa nogen Maade træde i Kraft, før Finansloven er vedtaget, og de er jo ogsaa bestemt for Finansaaret 1932—33; men ender Finansudvalget sit Arbejde til den 1. Februar, saa er der Tid nok til at indføre de fornødne Ændringer som Ændringsforslag til tredje Behandling af Finanslovsforslaget.

Med Hensyn til den særlige Overvejelse af Honorarerne, som den højtærede Finansminister nævnte i sin Forelæggelsestale her, og som han har nævnt igen i Dag, saa er det naturligtvis et Arbejde, som